

# אמנון ותמר

## האהבה הגדולה שהפכה לשנאה

אבות ה', טו':

כל אהבה שהיא תלויה בדבר, בטל דבר, בטלה אהבה. ושאונה תלויה בדבר, אינה בטלה לעולם. איזו היא אהבה התלויה בדבר, זו אהבת אמנון ותמר. ושאונה תלויה בדבר, זו אהבת דויד ויהונתן:

שמואל ב', פרק יג':

- (א) ויהי אחרי כן ולאבשלום בן דוד אחות זפה ושמה תמר ויאהבה אמנון בן דוד:
- (ב) ויצר לאמנון להתחלות בעבור תמר אחותו כי בתולה היא ויפלא בעיני אמנון לעשות לה מאומה:
- (ג) ולאמנון רע ושמו יונדב בן שמעה אחי דוד וינדב איש חכם מאד: (ד) ויאמר לו מדוע אתה ככה דל בן המלך בבקר בבקר הלא תגיד לי ויאמר לו אמנון את תמר אחות אבשלם אחי אני אהב:
- (ה) ויאמר לו יהונדב שכב על משפך והתחל ובה אביך לראותך ואמרת אליו תבא נא תמר אחותי ותברני לחם ועשתה לעיני את הבריה למען אשר אראה ואכלתי מינה:
- (ו) וישכב אמנון ויתחל ויבא המלך לראותו ויאמר אמנון אל המלך תבוא נא תמר אחתי ותלבב לעיני שתי לבבות ואברה מינה:
- (ז) וישלח דוד אל תמר הבייתה לאמר לךי נא בית אמנון אחיך ועשי לו הבריה:
- (ח) ותלך תמר בית אמנון אחיה והוא שכב ותקח את הצק ותלוש ותלבב לעיניו ותבשל את הלבבות:
- (ט) ותקח את המשרת ותצק לפניו וימאן לאכול ויאמר אמנון הוציאו כל איש מעלי ויצאו כל איש מעליו:
- (י) ויאמר אמנון אל תמר הביאי הבריה החדר ואברה מינדב ותקח תמר את הלבבות אשר עשתה ותבא לאמנון אחיה החדרה:
- (יא) ותגש אליו לאכול ויחזק בה ויאמר לה בואי שכבי עמי אחותי:
- (יב) ותאמר לו אל אחי אל תענני כי לא יעשה כן בישראל אל תעשה את הנבלה הזאת:
- (יג) ויאני אנה אוליד את הרפתי ואתה תהיה כאחד הנבלים בישראל ועתה דבר נא אל המלך כי לא ימענני ממך:
- (יד) ולא אבה לשמע בקולה ויחזק ממנה ויענה וישכב אתה:
- (טו) וישנאה אמנון שנאה גדולה מאד כי גדולה השנאה אשר שנאה מאהבה אשר אהבה ויאמר לה אמנון קומי לךי:
- (טז) ותאמר לו אל אודת הרעה הגדולה הזאת מאחרת אשר עשית עמי לשלחני ולא אבה לשמע לה:
- (יז) ויקרא את נערו משרתו ויאמר שלחו נא את זאת מעלי החוצה ונעל הדלת אחריה:
- (יח) ועליה כתנת פסים כי כן תלבשן בנות המלך הבתולות מעילים ויצא אותה משרתו החוץ ונעל הדלת אחריה:
- (יט) ותקח תמר אפר על ראשה וכתנת הפסים אשר עליה קרעה ותשם ידה על ראשה ותלך הלוך וזעקה:
- (כ) ויאמר אליה אבשלום אחיה האמינון אחיך הנה עמד ועתה אחותי החרישי אחיך הוא אל תשיתי את לבך לדבר הזה ותשב תמר ושממה בית אבשלום אחיה:
- (כא) והמלך דוד שמע את כל הדברים האלה ויחר לו מאד:
- (כב) ולא דבר אבשלום עם אמנון למרע ועד טוב כי שנא אבשלום את אמנון על דבר אשר ענה את תמר אחותו:
- 
- (כג) ויהי לשנתים ימים ויהיו גזזים לאבשלום בבעל חצור אשר עם אפרים ויקרא אבשלום לכל בני המלך:
- (כד) ויבא אבשלום אל המלך ויאמר הנה נא גזזים לעבדך ילך נא המלך ועבדיו עם עבדך:
- (כה) ויאמר המלך אל אבשלום אל בני אל נא ילך כלנו ולא נכבד עליך ויפרץ בו ולא אבה ללכת ויברכהו:
- (כו) ויאמר אבשלום ולא ילך נא אתנו אמנון אחי ויאמר לו המלך למה ילך עמך:
- (כז) ויפרץ בו אבשלום וישלח אתו את אמנון ואת כל בני המלך:
- (כח) ויצו אבשלום את נערו לאמר ראו נא כטוב לב אמנון ביני ואמרתיו אליכם הכו את אמנון והמתם אתו אל תיראו הלוא כי אנכי צויתי אתכם חזקו והיו לבני חיל:
- (כט) ויעשו נערי אבשלום לאמנון כאשר צוה אבשלום ויקמו כל בני המלך וירכבו איש על פרדו ונסו:
- (ל) ויהי המה בדרך והשמעה באה אל דוד לאמר הנה אבשלום את כל בני המלך ולא נותר מהם אחד:
- (לא) ויקם המלך ויקרע את בגדיו וישכב ארצה וכל עבדיו נצבים קרעי בגדים:
- (לב) ויען יונדב בן שמעה אחי דוד ויאמר אל יאמר אדני את כל הנערים בני המלך המיתו כי אמנון לבדו מת כי על פי אבשלום היתה שומה מיום ענתו את תמר אחותו:
- (לג) ועתה אל ישם אדני המלך אל לבו דבר לאמר כל בני המלך מתו כי אם אמנון לבדו מת:
- (לד) ויברח אבשלום וישא הנער הצפה את עיניו וירא והנה עם רב הלכים מדרך אחריו מצד הקר:
- (לה) ויאמר יונדב אל המלך הנה בני המלך באו כדבר עבדך בן הנה:
- (לו) ויהי ככלתו לדבר והנה בני המלך באו וישאו קולם ויבכו וגם המלך וכל עבדיו בכו בכי גדול מאד:
- (לז) ואבשלום ברח וילך אל תלמי בן עמיהוד מלך גשור ויתאבל על בנו כל הימים:
- (לח) ואבשלום ברח וילך גשור ויהי שם שלש שנים: (לט) ותכל דוד המלך לצאת אל אבשלום כי נחם על אמנון כי מת: